

Berichten van het bestuur:

Ledental:

Opnieuw een uitbreiding van het ledental, Daan Schansman en Jan-Willem Koole hebben zich als nieuw lid aangemeld en brengen het ledental daarmee op **91**. Daan is een jongen van 17 jaar oud en is nog zoekende in welke groep hij mee gaat rijden. Jan-Willem heeft van de winter een aantal keren in het veld meegereden en probeert nu zoveel mogelijk tijd vrij te maken om ook op de weg mee te rijden. Voorlopig beperkt hij zijn deelname nog tot op de woensdag. Heren, beide van harte welkom bij de club en we wensen jullie alvast ontzettend veel fietsplezier.

Belangrijke data:

20-21 en 22 september Fietsweekend Margraten

13 okt. Regelmatigheidsrit.

22 okt. Bijpraat/Ledenvergadering.

Dolomietentocht 2013

Een bijdrage van: [Arnold Cornelissen](#)

Fietsende deelnemers: Mantje Bens, Eric Schel, Theo Voss, Bas Vloet, Bas Berents, Hein Roeffen, Grad van Bommel, Sander Hendriks, Jos Bongers, Arnold Cornelissen en Mark van den Heuvel.

Chauffeur en begeleider: Bart Nabuurs uit Wilbertoord

Periode: 16 tot en met 22 juni 2013.

Verblijfplaats: pension Camoscio in La Villa BZ in Italië.

De voorbereiding:

Na het succes van de week in 2012 in de omgeving van Bormio (Italië) stond het al gauw vast dat in 2013 opnieuw een meerdaags evenement op de kalender zou komen. Na wat gesteggel werd al snel gekozen voor de Dolomieten met als ultieme doel het rijden van de Dolomietenmarathon. Aangeduid als een van de zwaarste cyclosportieven. Het vinden van een geschikt hotel lukte gauw en de reservering werd bevestigd zodat eind december het belangrijkste was geregeld. Theo stortte zich op zijn favoriete onderdeel het opstellen van de te rijden routes via de GPS. De individuele voorbereiding in de vorm van het fysiek en mentaal onderhouden en het verbreden van de conditie werd opgepakt in de vorm van atb-en, spinnen en vanaf maart toertochten en frequente trainingsritten naar Groesbeek.

Een klein maar wel belangrijk hobbeltje werd nog in de laatste week voor vertrek glad gestreken: Bart Nabuurs uit Wilbertoord (de vader van spinningtrainer Maarten) werd bereid gevonden als begeleider en chauffeur mee te gaan.

Op zaterdag 15 juni om 18.00 uur bij Grad de fietsen op de aanhanger plaatsen en op zondag vroeg uit de veren

om tegen 05:00 uur richting Italië te vertrekken. Een rit van een kleine 1.000 kilometer.

Met enkele chauffeurswisselingen, de nodige tussenstops, een uur stilstaan in de file vanwege een ongeluk op de Duitse autobaan arriveren we rond 19.30 uur bij pension Camoscio. We maken kennis met onze gastvrouw Alma Costa en de charmante Eleonora en Manuel die later in de week interesse toont in één van de Doortrappers. Het diner staat al te wachten, vervolgens inchecken en de kamers verdelen, de fietsen stallen in de kelder en na een aantal koele biertjes is het tijd het bed op te zoeken.

Maandag: rit een

Om 07.30 uur staat een uitgebreid ontbijtbuffet te wachten. De stemming zit er vanwege het ochtendzonnetje al vroeg in en het gebruikelijke "stapelen" biedt de basis om er stevig tegen aan te kunnen gaan. Stapelen is niets anders als zoveel mogelijk eten. De fietsen even controleren, de bidons vullen, wat reservekleding en eten in de rugzak en deze in de bus bij Bart en de rit kan beginnen.

Om te acclimatiseren beginnen we met een afdaling van een kleine 20 km om via een geleidelijk oplopende weg te beginnen aan de beklimming van de Furkelpass of passo Furcia. Een klim van 10,5 km naar een maximale hoogte van 1.789 m. De klim kent een gemiddelde stijging van 7,3%. Zoals verwacht worden

de onderlinge krachtmetingen al snel ingezet en worden de posities ingekleurd. Erik en Bas V. bereiken als eerste de top. Op de top verzamelen, de dikke zweetdruppels afvegen, wat foto's schieten en genieten van het fraaie uitzicht. De eerste passo is bedwongen. Wat volgt is een lange en snelle afdaling. De overgang van het koude Nederland naar het hete Noord Italië en het fietsen op hoogte met een ander zuurstofgehalte vergt een fysieke aanpassing en gewenning.

Vervolgens gaan we richting de passo Falzarego die meteen doorloopt naar de passo Val Parola; respectievelijk 2.117 en 2.200 meter hoog. Een totale klim van 15,4 km met een gemiddeld stijgingspercentage van 6,6. Een stukje over de top verzamelen en genieten van een welverdiende koffie of cola. Jos maakt een onuitwisbare indruk bij de uitbaatster van ongeveer 70 jaar door met een stralende lach in zijn beste Duits te vermelden dat hij "der letzte" is. Als slot van de rit een razendsnelle afdaling en met ruim 120 km op de teller arriveren we bij

pension Camoscio. In totaal hebben we 2.490 hoogtemeters verwerkt.

In het vat zit koel bier, voor het verwennen van de spieren is de sauna op temperatuur en om 19.30 uur staat het diner gereed. Na het diner aanschuiven op het terras en de dag kan worden geëvalueerd. Voor enkele nog wat huiswerk in de vorm van het voorbereiden van de route van dinsdag en de eerste dag in de Dolomieten kan als geslaagd worden afgesloten.

Dinsdag: rit twee

Deze rit kan worden samengevat als de rit waarin alles wat mis kon gaan zich voordeed. Met als positief effect dat we in de volgende ritten zijn gevrijwaard van verdere pech.

Sander is topscoorder met maar liefst vier lekke banden waarbij uiteindelijk het reservewiel van Hein uitkomst

brengt. Aan het eind van een snelle afdeling blijkt Theo zijn GPS kwijt te zijn. Mark denkt te weten waar hij ongeveer verloren zou kunnen zijn, maar een gezamenlijke zoektocht levert geen resultaat op. Dan maar verder met de rit want we hebben immers nog twee GPS-en ter beschikking. Aan het einde van de rit verdwijnt de zon en pakken donkere wolken zich boven ons samen. Bliksem-schichten zijn de voorbodes van oorverdovende donderknallen. Binnen no time valt de regen met bakken uit de lucht. Gelukkig kunnen we schuilen onder de luifel van een woning en Hein vindt onderdak in de bus. Omdat we geen zicht op de duur van de bui hebben besluiten we na een kwartier verder te fietsen want het is nog ongeveer 18 km naar Camoscio. Vanwege zijn verkoudheid stapt Jos ook in de bus. Tot onze verbazing stopt de regen even snel als hij begon en met nog 10 km te gaan is het kurk droog en in La Villa schijnt de zon uitbundig zonder dat er ook maar een spat regen is gevallen. Uiteindelijk hebben we toch nog 105 km gereden.

Na het diner besluiten we de volgende dag de Dolomietenmarathon te gaan rijden omdat er voor donderdag slechter weer wordt verwacht. Voor een aantal van ons reden om over te schakelen van bier naar cola.

Woensdag: rit drie De Dolomietenmarathon

Om 07.00 uur staat het ontbijtbuffet gereed dat door Eleonora zoals gebruikelijk perfect is verzorgd.

Bart stelt de mentale hardheid van de renners op de proef door te stellen dat er vandaag voor niemand plek in de bus is. Het ultieme doel van ons evenement is dat alle Doortrappers slagen in het voltooien van deze zware rit. Het dorpje La Villa is de startplaats van de Dolomietenmarathon die jaarlijks voor 7.500 deelnemers wordt georganiseerd en waaraan door de Italiaanse televisie ruim aandacht wordt besteed. Dit jaar is de cyclo-sportieve op 30 juni gehouden.

We fietsen over glooiend terrein naar Corvara waar we beginnen aan de eerste passo van de dag, te weten de Passo Campolongo. Een klim van 6 km. met een gemiddelde stijging van 6,8% naar een hoogte van 1.875 m. Een korte afdaling naar Arabba en dan de klim van de passo Pordoi op 2.239 m (ruim 9 km en gemiddeld 7%). Op nieuw afdalen en de volgende klim dient zich aan: de passo Sella van bijna 6 km. met een gemiddelde stijging van 8%. De top ligt op 2.244 m. We dalen af om vervolgens de passo Gardena te bedwingen (6 km. gemiddeld 5% tot 2.121 m) en dan volgt een lange afdaling naar Corvara waarna opnieuw de passo Campolongo op het menu staat, gevolgd door de afdaling naar Arabba.

Hier hebben we pauze en zitten er bijna 70 km op. Theo arriveert als laatste met 10 km extra in de benen omdat hij de mentale preek van Bart goed in de oren heeft geknoopt.

Dan beginnen we aan de tweede lus met enkele korte beklimmingsen en afdalingen waarna de Belvedere Di Colle Santa Lucia (2,5 km. 7,5%) een opwarmertje is voor de

zwaarste klim van de dag. De Passo Giau staat te boek als verschrikkelijk en ongenaakbaar. 10 kilometer klimmen met een gemiddeld stijgingspercentage van 9,3 naar een hoogte van 2.236 m. Tot nu toe hebben we alle dagen veel wielrenners gezien maar het lijkt alsof we de enige zijn vandaag op deze pas. De gebruikelijke posities zijn van meet af aan ingenomen en iedereen begint geconcentreerd aan de beklimming. Het is bloedheet en het

zweet komt uit alle poriën naar buiten. Gelukkig hebben we voldoende water in de bus. Een tunneltje van ongeveer 200 m wordt door een supporter van Juliana als geluidsversterker gebruikt om een SES-supporter mentaal te ondersteunen. Niets is teveel gezegd: de passo Giau is een heel zware klim en de vergelijking met de Mortirolo van vorig jaar gaat goed op. Dat een goede voorbereiding het halve werk is, blijkt ook nu: iedereen haalt in eigen tempo de top en daar kunnen we genieten van een formidabel uitzicht.

Weliswaar enigszins bekend terrein maar met ruim 110 km in de benen geen gemakkelijke beklimmingen.

Bovenop tijd voor een kop koffie of glas cola en dan blijkt dat de eigenaresse nog een goed geheugen heeft. Als Jos arriveert wordt hij hartelijk ontvangen met de woorden "du bist der letzte". Jasje aan en afdalen naar La Villa en na ruim 140 km bereiken we allemaal de finish bij ons hotel. Iedereen is dik tevreden over de geleverde prestaties en ook Bart is content. Hij heeft geen gasten in de bus gehad wat ook zijn bedoeling was.

Tijdens de rit hebben we ongeveer 4.300 hoogtemeters afgelegd. Wat de Dolomietenmarathon zo zwaar maakt is dat elke afdaling direct wordt gevolgd door een beklimming. Er zijn geen overgangen of vlakke stukken waardoor de omschakeling van het dalen op het grote blad geleidelijk kan worden omgezet naar het klimverzet. In bijvoorbeeld de Marmotte liggen wel tussentrajecten. Niets smaakt beter als een groot glas bier en voor het diner tikt de teller al lekker door. Het diner staat in het teken van Tirolse gerechten en is uitermate geschikt voor het aanvullen van de broodnodige calorieën.

Donderdag: rit vier

The day after. Na de zware inspanning van de Dolomietenmarathon en het feestje erna vanwege het behalen van ons doel, spreken we af een eenvoudige rit te rijden om de benen (en het lichaam) de kans te geven te herstellen. Theo en Sander hebben een route uitgezet van ongeveer 100 km die volgens hen twee relatief eenvoudige beklimmingen bevat.

Om te beginnen 13 km afdalen en dan de beklimming van de passo Wurzjoch met de top op een hoogte van 1.987 m. Alles bij elkaar een ritje van 30 km. Om vervolgens koffie te drinken. Aan het einde van de afdaling blijkt dat Hein in al zijn overmoed door gereden is naar het punt in de route van maandag 5 kilometer verderop, maar met de inzet van de bus wordt hij weer bijgebracht en kunnen we met z'n allen beginnen aan de klim.

Hoezo een eenvoudige klim? De Wurzjoch wordt voorafgegaan door een puist zonder naam met een hoogte van 1.544 m waarvan de klim over een lengte van 5 km een gemiddelde stijging kent van 8,8%. Vervolgens een stuk dat redelijk goed loopt en dan de feitelijke beklimming van 5,7 km met een gemiddeld stijgingspercentage van 10,2. De inspanningen van de dag ervoor in combinatie met de steile hellingen eisen zijn tol.

Gelukkig doen koffie en cola wonderen en keert het optimisme bij iedereen terug. We besluiten af te zien van de oorspronkelijke route en dalen via een alternatieve route af naar La Villa om door te rijden naar Corvara om daar met z'n allen een pizza te gaan eten. Sander heeft via een collega een adres opgekregen waar ze kwaliteitspizza's in het assortiment hebben. Dat klopt: we genieten van een overheerlijke pizza. Rond 15.00 uur zijn we terug in Camoscio en hebben we een ritje van ruim 70 km in de benen.

We hebben nog voldoende tijd in de middag voor een uitgebreid saunabezoek, het pikken van een terrasje met een (alcoholische) versnapering of gewoonweg wat uitrusten op de kamer.

Vrijdag: rit vijf

De laatste rit van onze fietsweek in de Dolomieten. Via Corvara bereiken we de voet van de passo Gardena waarvan de top op 2.121 meter hoogte ligt. De beklimming van 13 km met een gemiddelde stijging van 5,7 % is goed te doen en dan kunnen we ons opmaken voor een lange en gevarieerde afdaling die via een aantal dorpjes leidt naar Wolkenstein waar Theo al per abuis tijdens de Dolomietentocht is geweest. Nu pas vertelt Theo ons dat toen alle vrouwen naakt rond liepen in Wolkenstein. Bas B heeft andere plannen en daalt terug af naar Camoscio om de middag een relaxte invulling te geven.

In Wolkenstein wemelt het van de atb-ers die deelnemen aan de Sella-tocht die op die dag wordt georganiseerd.

Wolkenstein (in het Italiaans Selva di Gardena) is een bekende wintersportplaats. Met hoge snelheden blijven we dalen en de bus heeft af en moeite ons te volgen.

Het verkeer op de doorgaande weg is wel wat drukker dan we gewend zijn, maar al spoedig leidt Sander ons weer de rustige bergweggetjes in. Even de weg zoeken vanwege een afgesloten landweg. In het kleine dorpje Albions is het tijd voor de koffie. Het lijkt of de tijd heeft stil gestaan in Albions. Heel vredig en rustig koestert het witte kerkje zich in de hete middagzon en de inwoners lijken te genieten van een middagdutje. Niet de uitbater van het lokale pension: 12 onverwachte gasten zorgen voor een extra omzet.

Na de koffie verder met dalen en af en toe wat klimmen en dan kunnen we ons gaan opmaken voor de laatste beklimming van de dag en van de fietsweek. De beklimming van de passo Wurzjoch maar dan van de andere kant als we donderdag gereden hebben. Een klim met een totale lengte van 24 km met afwisselend steile en minder steile beklimmingen. De klim kent een gemiddelde stijging van 6,9%. De geschiedenis van de voorafgaande dagen herhaalt zich en al snel rijdt iedereen in de vertrouwde posities. Erik en Bas V op kop met in hun kielzog Sander en de rest al dan niet alleen daar achter. Het is heet op de flanken maar gelukkig weten we ons gesteund door Bart die als een volleerd soigneur al rennend de met water gevulde bidons aanreikt. De service gaat nog verder: hij laat de windjackjes achter bij Albergo Alpino om vervolgens de laatste Doortrappers weer in de klim op te zoeken. Hein heeft een flinke dreun van de man met de hamer gehad en probeert in de bus weer enigszins op krachten te komen.

Uiteindelijk is iedereen gearriveerd en wordt er genoten

van koffie met huisgemaakte appelstrudel met vanillesaus (spontaan – vanwege het afzien? – omgedoopt in familiesaus). Natuurlijk willen we op de foto met een tweetal in lokale klederdracht uitgedoste serveersters. Dan wordt het tijd om ons op te maken voor de afdaling en de laatste kilometers naar La Villa. Een supersnelle afdaling op smalle weggetjes volgt en een tegemoetkomend landbouwvoertuig betekent dat we fors in de remmen moeten, waarbij Mark het presteert vanuit een slip en een

wheely op het voorwiel tijdig tot stilstand te komen zonder te vallen. Theo reageert bliksemsnel en stuurt een pas gemaaid weiland in. We komen met de schrik vrij. Theo heeft de smaak te pakken en de eerstvolgende haarspeldbocht snijdt hij af door opnieuw door het weiland te rijden. Waarschijnlijk geïnspireerd door het voorbeeld van Lance Armstrong in de Tour de France.

Aan het einde van de afdaling volgen de laatste 13 km naar La Villa met toch nog een gemiddeld stijgingspercentage van 3,5. Om een klassieke zin te gebruiken: moe maar voldaan arriveren we bij ons hotel Camoscio. Vervolgens de fietsen in de kelder en de spullen uit de bus en op naar het terras om onze laatste rit af te sluiten met een groot glas koel schuimend gerstenat. Welverdiend na in 5 dagen in totaal 540 km op de racefiets te hebben afgelegd. Gelukkig zonder valpartijen en ongelukken en iedereen heelhuids aan de finish. Weliswaar met een vermoeid en lokaal bijgekleurd lichaam maar we gingen immers om een uitdagende fietsprestatie te leveren. En daar is iedereen in geslaagd.

Tijd om Bart even in het zonnetje te zetten en te bedanken voor zijn tomeloze inzet met als aandenken een cap uit de Dolomieten. Dit ontlokt bij hem de vraag hoe wij wisten dat hij caps verzamelt uit alle landen en streken die hij bezoekt.

Bij het diner treffen we een vreemde gast aan tafel. Het is de neef van Theo, te weten Harrie Vos. Toevallig getroffen in pension Camoscio maar aanleiding tot hilarische hoogtepunten tijdens het diner. Harrie laat zich zelfs verleiden tot een fotoshoot waarin zijn veelzijdigheid uitdrukkelijk tot zijn recht komt.

De avond wordt in een opperbeste en ontspannen stemming door gebracht waarbij de grappa van het huis aan bij draagt. Hein is vroeg naar bed om uit te rusten voor de rit met de bus naar huis en geleidelijk aan zoekt iedereen zijn bed op. De laatsten doen om 02.00 uur het licht uit.

De afsluiting

Om 05.30 uur staat het ontbijt klaar en schuiven we voor de laatste keer aan, aan onze gezinstafel. De avond/nacht heeft bij enkelen duidelijk de sporen achter gelaten. De eetlust is minder groot als normaal.

Na afscheid te hebben genomen van Alma Costa vertrekken we even na zessen richting huis. Van Eleonora hebben we vrijdag afscheid genomen. Dit keer nemen we de snelweg richting Salzburg en München waardoor we de Fussenpas kunnen mijden. Het is rustig op de weg en weldra ligt Italië achter ons en doorkruisen we Oostenrijk en vervolgens nemen we de autobahn in Duitsland. In Zuid Duitsland regent het wat maar verder is het droog weer en daalt de temperatuur naar mate we korter bij Nederland komen. Een paar keer een koffiestop en plas-pauze en de laatste stop benutten we voor een warme maaltijd. In Mill komen we er achter dat de airco in de bus toch werkt maar gedurende het korte ritje naar Langenboom hebben we daar niets meer aan. Rond half zeven arriveren we bij Grad van Bommel waar de aanhang met smart op ons staat te wachten. Na het blije weerzien is het fietsen en bagage lossen en vertrekt iedereen naar huis waarmee een einde is gekomen aan een geweldige fietsweek in de Dolomieten.

De karakteristieken van de fietsweek:

- 540 kilometer gefietst en daarbij bijna 17.000 hoogtemeters overwonnen;
- géén valpartijen en/of ongelukken (zonder gelukvaart niemand wel);
- het woord "schellen" heeft een andere betekenis gekregen (na te vragen bij Eric Schel);
- een prima hotel met voorzieningen, eten en drinken en bediening;
- een perfecte begeleiding en ondersteuning door Bart Nabuurs, chapeau!!!!
- veel plezier en veel bier;
- onderlinge solidariteit en teamgeest;
- perfect fietsweer met maar één (heftige) regen- en onweerbui;

VOOR HERHALING VATBAAR!

Actie tegen wielerterroristen

De Nederlandse Fietsersbond is een actie opgestart tegen agressieve wielertoeristen. Ze ijvert daarmee voor een betere relatie tussen snelle fietsers en langzamere weggebruikers.

Volgens de Fietsersbond komen er jaarlijks veel klachten binnen over zogenaamde wielerterroristen. Rustige fietsers, en vooral dan ouderen en ouders met kinderen, zouden zich onveilig voelen door passerende pelotons. De bond stelt dat er ook ongelukken gebeuren, zoals afgelopen voorjaar toen een oudere fietsster zou zijn overleden aan de gevolgen van een val na een 'tikje' van een renner.

De Nederlandse Toer Fiets Unie (NTFU), dat de belangen

van de sportieve racefietser, de mountainbiker en de recreatieve fietser behartigt, heeft al een gedragscode voor haar leden opgesteld. Daarin wordt aangeraden om een bel te gebruiken en andere fietsers of wandelaars op gepaste snelheid te passeren. Rustige fietsers raadt de NTFU aan om zich niet om te draaien als er gebeld wordt. De NTFU en de Fietsersbond hebben samen het Ministerie van Infrastructuur & Milieu gevraagd om te onderzoeken of groepen fietsers niet beter op de rijbaan kunnen rijden. In België is dit al van toepassing op groepen van meer dan vijftien fietsers. Een volgauto is dan ook geen overbodige luxe, het geeft de renners achterin het peloton wel enige bescherming. Men moet zich dan wel realiseren dat achterop komende automobilisten halsbrekende toeren uit gaan halen om de groep te passeren. Een groep van 15 renners heeft een aardige lengte die je niet zomaar passeert.

Een rondje IJsselvallei en Veluwezoom

Volgens de toerkalender van de C-groep stond er op 21 juli een dagje anders, oftewel een toertocht anders dan de gewoonlijke op zondagmorgen vanaf de kerk in Langenboom. Een aantal weken ervoor werd er al wat geheimzinnig over gedaan door een drietal clubgenoten die de tocht op een zaterdagmorgen hadden voorbereiden. Het zou een belevenis worden zo werd verklapt. Eigenlijk weet je dan nog niets want door te zeggen dat er van alles wat en voor ieder zijn meug wel wat in de route zou zitten, ben je nog geen m.... wijzer. Nou dan ben je snel klaar met informatie verstrekken en mensen nieuwsgierig maken!. Afwachten dus maar en de komende weken je oor nog eens extra te luisteren leggen of een van die kandidaten zich toch wat laat ontvallen. Niets van dat alles, of zou het toch waar zijn wat die drie verkondigen.? Houden ze soms het een en ander voor ons achter.? Laten we maar gewoon afwachten wat het wordt.

Om 07:00 uur verzamelen bij de kerk, nog extra vroeg op ook nog. Het is wel verrekt lekker weer en de weerman had ook al met een brede grijns staan vertellen dat het een heel mooie zomerdag zou worden. Eigenlijk moet je dan al dik tevreden zijn, prachtig weer vooruitzichten geweldig en lekker gaan toeren. Iedereen had er zin in want om 07:10 uur stonden alle fietsen al op de aanhang en reden we richting Dieren, het startpunt van de toertocht. Ook dat verliep soepeltjes, het zat echt mee. Het was 08:15 uur en we dachten te kunnen starten. Eerste foutje, een klein pontje van een aantal enthousiaste veebazen waar we gebruik van wilden maken, zou pas om 09:00 uur de eerste oversteek maken. Laat dat nou net het begin van de route zijn, de oversteek van de IJssel. Dan is goede raad duur, blijven we wachten of fietsen we een eind om naar de een of andere brug.? Nu geen "busje komt zo" maar liever "bootje komt zo". Wachten dus en het is 09:10 uur als we aan de overkant op de fiets

stappen en een eind de loop van de IJssel volgen. Aan de overzijde goed te zien dat Dieren eigenlijk maar een aantal huizen aan de IJssel is en de fietsenfabriek van Gazelle net over het spoor het grootste gedeelte van het dorp vormt. Tegen 09:30 uur doorkruisen we Bronckhorst, een

pittoresk dorpje dat claimt het kleinste dorpje in Nederland te zijn, zijn ze nog niet in Persingen geweest maar ach laat maar. Het ziet er overigens wel echt pittoresk uit, op een heel juiste wijze de oude bouwstijlen tijdens renovatiewerkzaamheden heel goed toegepast. De hoefsmid, de bakker, de slager, een hotel-restaurant met terras, de beeldhouwer zelfs een juwelier vindt je in Bronckhorst. Via Rha, Wichmond, Vorden voert het richting Lochem. Een klein beetje onverhard hadden die jongens beloofd, de Oude Borculoseweg, kilometers lang onverhard waarvan de toplaag door drie weken droogte vaak alleen rul zand was. Het bezitten van een beetje stuurmanskunst was niet overbodig. Toch ook wel een héél mooie omgeving.

Precies om 10:30 uur in Lochem, tijd voor een kopje koffie en gezellig keuvelen op het terras. Als er niemand jarig is dan wijzen we er gewoon een aan. Anders geen excuus voor het gebak.

Plots verschijnt er een 'tukker', die in voor mij totaal onverstaanbaar dialect vraagt, of er een aantal sterke mannen kunnen helpen een mobiele werkkeet en klein stukkie op te duwen dan kan die achter de trekker mee naar huus. Ik kon er niets van maken dus ben maar blijven zitten, heb nog wel gedacht aan dat nummer van Alexander Curly, "Guus kom nar huus". Die koeien motten ok vréten.

Rond de klok van 11:15 uur begeeft de karavaan zich weer op weg naar de volgende belevenis. Via landgoed Apsen richting Laren en vervolgens via een zeer bosrijk gebied naar Gorssel. Het weer is perfect voor zo'n tochtje, dat laat zich ook merken op het pontje door talrijke recreanten die dezelfde kant op willen. Met wat trek en duwwerk past het maar net, voldoende om over te mogen.

De loop van de IJssel stroomopwaarts volgend richting Gieteloo, dorpen en gehuchten waar nog niemand van gehoord heeft, the middle off nowhere. De rust overspoelt je. Langs de Klarenbeek op naar het gelijknamige dorpke voor de lunch, het is inmiddels al 13:00 uur en er zijn er die al een behoorlijke trek krijgen. Dat belooft wat. Het terras in Klarenbeek waar we neer strijken oogt goed, de lunchkaart is redelijk maar dan. Het duurt nogal even voordat de allerminst vriendelijke dame besluit toch maar wat bestellingen op te nemen. Een gevoel achterlatend dat je blij mag zijn überhaupt besteld te hebben. Och we zijn goed gehumeurd en laten dat niet verpesten, de hap naar binnen gewerkt en het ijsje maar bewaard voor aan het eind van de rit.

Verder gaat het op naar de Veluwezoom. Niet de zwaarste beklimmingen maar toch voldoende om de kuiten even wakker te laten worden. Over perfecte fietspaden, nog niet zo lang geleden helemaal vernieuwd, slingeren we van het ene mooie uitzicht naar het andere.

Een prettig gevoel wat meer onder het loof van de bomen te rijden het begint aardig warm te worden en het bladerdek geeft juist dat beetje bescherming waardoor het erg aangenaam fietsen is. Via Loenen-Eerbeek-Laaq Soeren draaien we met een omweg richting De Steeg om met een heuse afdaling de IJsselvallei weer in te dalen. Het laatste deel langs kasteel Middachten met zijn prachtige aangelegde tuinen naar ons uitgangspunt Dieren. Een geslaagd dagje anders, voor herhaling vatbaar.

Regelmatigheidsrit / afsluiting wegseizoen 2013

Op zondag 13 okt sluiten we het seizoen af zoals gewoonlijk met een regelmatigheidsrit. Wie gaat dit jaar met de eer strijken? Alvast oefenen?, kun je zelf regelen, met wie samen rijden? ook te regelen, graag zelfs. Geef je voorkeur aan door vóór 6 okt. een mail te sturen naar [Mart Huvenaars](mailto:Ben.van.Tienen@w.t.c.nl) met daarin ook de gemiddelde snelheid die je samen nastreeft. Een uitnodiging heb je al eerder ontvangen, misschien nog wat extra info.

Kunt U mij de weg naar Rome vertellen meneer.?

Een vraag die een viertal Doortrappers zichzelf gesteld hebben en het woord bij de daad gevoegd hebben om dat te weten te komen. Henk de Klein, Anton Gerrits, Ser van Strijp en Bill Schonenberg vertrokken op 26 augustus

richting Rome. Een tocht van, als zij voor de "lichte route" kiezen, 1855 km. Vorig jaar zijn Henk, Anton en Ser al een keer naar Santiago de Compostella gefietst en hebben daarmee een brok ervaring opgedaan. Wat houdt het in als je zo'n dergelijke monstertocht maakt.? De voorbereiding was deels dan ook een makkie, wie doet wat?, en wie is verantwoordelijk waarvoor.? Het materiaal dat mee moet en de bagage die in een vorige versie overbodig was, enz. De route op GPS met daarbij de alternatieve routes, eetgelegenheden, slaappleatsen en nog veel meer directe informatie. De weersvooruitzichten zijn gunstig de voorbereiding goed, het moet gaan lukken. Een nieuwe uitdaging. wat staat ons allemaal te wachten.? Ongetwijfeld zal er na afloop een prachtig verhaal uitrollen. We blijven ze volgen en houden U op de hoogte.

Jarigen in de maanden september & oktober

😊	09 sept.	Daan van Kuppeveld
😊	11 sept.	Theo Voss
😊	16 sept.	Paul Vogels
😊	23 sept.	Barry van Hout
😊	25 sept.	Riny van der Zanden
😊	02 okt.	Peter de Klein
😊	07 okt.	Mart Huvenaars
😊	12 okt.	Wim Willems
😊	17 okt.	Noud van der Linden
😊	17 okt.	Jos Straatman
😊	20 okt.	Gerard Verbruggen
😊	23 okt.	Arnold Cornelissen
😊	29 okt.	Theo Bens
😊	29 okt.	Bernadette Verstraten
😊	31 okt.	Roel Raaijmakers

Namens ons allen van harte gefeliciteerd.